

КРЪЩЕНИЕТО НА СТАРИЯ ВЪЛКЪ

Живеше един дъдо потъ. Матей го казвала. Живеше въ една малка къща съ лозинка предъ прозореца, тревката дворъ, орѣвъ въ сръбъ двора и плетена кошара подъ орѣва. Въ кошарата вечерно време се завързваше отъ зеленото, оцветено съ темноти

Ангел Карановичъ

и коиче поле една непръщала вакла овчица. На прага и посръбваше бялото й лице съ червено герданче на шията.

Стоеше дъдо потъ на едно треперко столче подъ лозинката и се разваляше на бялото ание. Бѣло ание бѣше много страшно. То играеше на двора и щомъ шумна шумеше, айлото се разтреперваше. А когато гаша

иногда пѣтелъ, коичето на плета, пѣтичеше съ голѣмѣтъ си крило, то бѣваше въ дъното на кошарата и очитѣ му плахо сѣтлукаха въ мрачнотата.

Живеше въ гората единъ вълкъ, старъ вълкъ съ зъби като весел и сърце, студено като ледъ. Показваше той глава отъ шубричнѣтъ, гледице жадно оцветѣ, които радостно хрупатъ сочно тревича и си облизваше мускулета.

Не издѣл ли, една вечер, аждѣ залязъ спящо майката на дѣдовото полова страшно аниче се отидѣли отъ стадото и трѣйна кѣтъ гората да си хрупне зеленъ здравецъ. Чувала бѣше, че отъ здравецъ малкото става здраво и чедото и ще израсте първаго като мръна риба. На когато навѣтѣе въ полунокра, подъ дървѣтата, навѣсто ти да си хрупне зеленъ здравецъ, гладна вълкъ си хрупна овочо месо.

Вечерта плахото ание забѣтъ тѣй малко, като издѣ, че майка му се върши, че дѣдо потъ си обѣрсе очитѣ съ рѣжѣвъ. Пригърна той малкото сирѣче и чу какъ сърцето му тупти като дъждовна капка по листъ. Цѣла нощ мисли дѣдо потъ що да прави. А когато сутра и водрина омаля широкитѣ като дланъ листи на орѣва и тревата зѣсълзи, той аж единъ чуватъ и закупува кѣтъ гората. Намрън вълкъ застѣлъ подъ едно букво дърво съ подутѣ корени. Бутна го дѣдо потъ съ латеричката по корена и вълкѣтъ спочи.

— До кога ще правитѣ грѣхове, — му каза дѣдо потъ, — не се ли насити на невинна кръвъ? Лавъ изиде коичето на кушиа воденчаръ и намери човѣка да бѣти самъ плѣтъ съ хромѣли си крака отъ воденицата до селото. Презъ есента изиде кравата на една сиромашка и дѣнцата й бѣха съ канѣо да

се обличатъ. Тѣзи прѣлѣтъ грабна отъ стадото на овчари конѣ съ позлатенитѣ рога. Сѣга нѣма кой да предѣжда стадото по кѣлнѣнитѣ и оцветѣ забървагѣ пѣтъ. Много си грѣшенъ. Покая се! Послѣт главога си съ пѣпелъ!

— Да и посѣла, — отвърна вълкѣтъ — защо да я посѣла?

— Стани християнинъ!

— Да стана, — рече вълкѣтъ — защо да не стана?

— Захѣли се, че нѣма да посѣлашъ на селско добитѣ, а ще идѣшъ като мечната абѣли, хрупши, носѣлици и медъ отъ хралупитѣ.

— Захѣламе се, — рече вълкѣтъ, — защо да не се захѣламе?

— Но най-напредъ трѣбва да те покрѣста

— Най-напредъ земѣ, че не покрѣсти

— Хайде въ селската черква — тамъ става крѣшенето.

— Не мога, — отвърна вълкѣтъ — да идѣа въ селото азъ, тука ако идѣа не покрѣсти.

Изиде дѣдо потъ една свѣта конѣка и зачѣто. Въ тѣй време навѣсто зачѣнава зачѣнитѣ на овчарското стадо. Вълкѣтъ навостри уши. Стадото навѣлици, дори се чуваше какъ хрупатъ грѣва оцветѣ. Вълкѣтъ се пооближа вѣднѣтъ, облизна се два пѣти и зѣна:

— Спри дѣдо потъ, не бѣрай. Починай малко, додето си грабна едно овчица и я отѣса въ гѣжсталака. Пѣтъ ще се върне да ме кръстнитѣ. Ие време.

— Не отпай, — посѣветва го дѣдо потъ, — оварѣтъ нѣмѣ три черни кучѣта: щомъ те видѣтъ ще арѣлѣтѣтъ върѣу ти и ще ти сѣсѣтъ конѣка.

— Ахъ, какво да права, дѣдо потъ, какъ ми се ще овочо месо?

— Какво ли? Вѣдѣ въ чувала. Лѣвъ ще те занѣса сръбъ стадото. Нѣкой нѣма да разбѣри. Като стигнѣтъ сръбъ стадото и те сложа на земѣта, между оцветѣ, азъ ще заприказвамъ овчари, а ти си избѣри най-гѣлѣстото ание. Довѣсто те съзвѣтъ кучѣтата, ще побѣтѣнешъ. Сѣне ще те кръстнитѣ.

Повѣрѣа вълкѣтъ на кръстѣния си и се навѣрѣвъ въ чувала. Захѣла дѣдо потъ съ тежѣвъ забѣръ на грѣлъ кѣтъ стадото. Оварѣтъ го зѣрна и се правѣна:

— Какво носитѣ, дѣдо потъ?

— Носѣ единъ нѣкъ небѣто сирѣче отъ наварѣта. Ела насѣмъ съ крѣване. Ясъ ли е крѣване ти?

— Дрѣнозѣ, — отвърна оварѣтъ и щомъ разбѣра какѣва е работѣта, плѣо си на рѣкиѣтъ и почѣа да бѣти чувала. Тупа-тупа, пѣтъ-кѣтъ — додето потъ изѣби по челото му. Когато потъ изѣби на челото му и спрѣ, дѣдо потъ надикѣна въ чувала: вълкѣтъ бѣше посѣветѣвъ, бѣтъ да бѣде кръстѣтъ.

А. Карановичъ